enneſe peäle wõtma, kui ta tulleb; katſu agga, et ſa iſſe temma ſüüſt lahti olled.

4.

Ühhe wanna ouna pu kõrges ladwas perre oues, istus ükskord üks rääſtas, ja figutas ennaſt oksade peäl, kus illuſad õied tedda rõmuſtaſid ja õhto-tuul tedda jahhutas. Wahheſt ta hüppas ühhe oksa peält teiſe peäle, pea läks lehte warjo, ſiis jälle kuhho päike iſojalt temma peäle paiſtis, ja teggi ſeſt kõrgeſt ladwa kohhaſt ſuurt luggu ja kärra.

Selle pu al kõndis üks kuk. Temma ſai omma perrenaeſe täieſt peuſt ſeäl omma toito, ja need rohked oddra iwwad, mis ta ſeäl leidis, ollid temmal hopis armſamad, kui need ouna õied, mis kõrges üllewel õitſeſid.

Temma armastas maddaluſt, ja ei ſallind tühja kõrguſt, mis temmale ei kõlband; ta olli rahhul, kui ta ommade hulkas mõda ouet kõndis, ja ei noudnud pu ladwa, egga muud liig kõrget aſſet.

Agga uhke ſurelinne rääſtas pilkas ja naeris tedda ſeält üllewelt. „Kes need „tiwad ni kangeks ſul teinud? Oh, ſa „rummal, ſulled ſul on, ja ſiiski ſa ei ſa „kõrgesſe lendada. Eks ſul olle häbbi? — „Otſego ilma tiwata ſa ellad, mõda maad „jalg jallalt astudes, ſibblid liwa ja mulla „ſees, ja aiad ſitta-hunnikud laiale. Et „lenda ommeti ülles! eks ſa willets ſiis „nä minno rõmo, ja head põlwe ſiin pu „ladwas istudes, kikudes, ja lauldes?“

„Et